

# SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

## THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

[www.lachairoi.org](http://www.lachairoi.org)

Nr. 115

### Ekklesia-mensen

In de studie ‘Wat betekent *KALEŌ?*’ (*Seed & Bread* nummer 87) is erop gewezen dat op basis van het gebruik in het Nieuwe Testament dit woord de betekenis heeft van aanstellen, benoemen, plaatsen, noemen of aanwijzen – deze termen zijn alle synoniem, in de zin dat zij overeenstemmen in het aanwijzen van een persoon, die de keuze van iemand is voor een ambt of positie. Het is ook aangetoond dat roepen, oproepen, uitnodigen en noden secundaire betekenissen zijn.

Vervolgens hebben we in de studie ‘Wat betekent *EKKLĒSIA?*’ (*Seed & Bread* nummer 97) laten zien dat dit woord is samengesteld door *EK* (uit) toe te voegen aan werkwoordelijk adjectief *KLETOS* en dat deze combinatie de betekenis heeft van *uit-aangesteld* en ook dat dit woord kan worden toegepast op elk individu, elke groep, of elk volk dat een positie heeft uit een ander. Dergelijke individuen, groepen en zelfs volken kunnen overal in de Bijbel worden ontdekt. Bij het overdenken daarvan zal het woord ekklesia gebruikt worden alsof het een Nederlands woord is, zonder cursieven en zal het worden gespeld zoals het ook in het Grieks gebeurt. Dit woord is een deelwoord; dat is een woord dat de kenmerken van een werkwoord combineert met een bijvoeglijk naamwoord. Taalkundig kan het goed worden aangemerkt als een werkwoordelijk adjectief en in de Schrift is het gebruikt als een zelfstandig naamwoord.

De geheimzinnige Melchizedek, wiens naam de betekenis heeft: ‘mijn God is rechtvaardig’ was een priester van de allerhoogste God (Hebr. 7:1) en hij was koning van Salem. Zijn positie, zowel van koning als priester in die stadstaat, was uit God. Daarom kunnen we naar

waarheid zeggen dat hij een uit-aangestelde, of ekklesia-man was. Zie Genesis 14:18-20.

De volgende ekklesia-man bij wie we stil moeten staan, is Abraham. God heeft van hem gezegd: 'hij is een profeet; dan zal hij voor u bidden, opdat gij in het leven moogt blijven' (Gen. 20:7). Deze woorden laten ons zien dat hij een 'profeet-priester' was en dat was zo omdat God dat verklaard heeft. Deze positie was uit God. Hij trad als zodanig op bij Abimelech (Gen. 20:1-18). Het is ook helder dat zijn positie blijvend is en dat hij als zodanig zal optreden in het koninkrijk Gods (Luc. 13:28,29).

De door God gegeven positie van Mozes is eenvoudig te ontdekken. Hij was rechter-priester in Israël (Ex. 18:15,16) en hij was met recht een ekklesia-man. In eerste instantie stond hij hier alleen in, de enige mens in Israël met een officiële aanstelling uit God. Daar kwam echter verandering in en we lezen in Exodus 18:18-24 over een regeling die tot stand kwam op aanraden van Jetro, waardoor ongeveer 80.000 mannen rechters werden in Israël. Deze organisatie, hoewel door God goedgekeurd, bleef toch nog een te zware last voor Mozes en naar aanleiding van zijn klacht trof God een regeling om die last te verlichten (Num. 11:10-15, zie *Seed & Bread* nummer 97). Deze zeventig mannen worden feitelijk ekklesia genoemd in Handelingen 7:38 en in Judas 9 wordt naar hen verwezen als het lichaam van Mozes.

Aäron is een uitstekend voorbeeld van een ekklesia-man. Zijn positie als de hogepriester van Israël was uit God. Er wordt van hem gezegd: 'niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen (*KALEŌ*) door God, zoals immers ook Aäron' (Hebr. 5:4).

Er kunnen heel wat meer van zulke mensen worden aangehaald. Alle profeten, zoals Jesaja, Jeremia en Ezechiël hadden hun positie uit God en kunnen worden aangemerkt als ekklesia-mannen, overeenkomstig de manier waarop de Grieken deze uitdrukking gebruikten. De jonge David was slechts herder, maar na zijn zalving als koning van Israël had hij een positie uit God. Deze positie is blijvend. De dood heeft haar onderbroken, maar niet beëindigd. David zal opnieuw herder-koning van Israël zijn in de tijd dat God de volken van deze aarde zal regeren (zie Jer. 30:9; Ezech. 34:24,25; Hos. 3:5).

In het Nieuwe Testament straalt de waarheid over de ekklesia-mensen echter pas duidelijk en krachtig. De discipelen van Christus waren eenvoudigweg leerlingen. Zij hadden geen positie uit Hem. Zij waren individueel geen ekklesia-mannen en zij vormden ook gezamenlijk geen ekklesia. Op een bepaald moment tijdens Zijn bediening, na een nacht van gebed, riep Hij Zijn discipelen echter tot Zich. Uit hen koos Hij er twaalf uit die Hij ook apostelen noemde (Luc. 6:12,13).

De volle betekenis van deze daad is lange tijd genegeerd en afgezwakt. Het feit alleen al dat deze gebeurtenis volgde op een nacht van gemeenschap met de Vader zou het belang hiervan al moeten aantonen. Met deze daad gaf Jezus Christus, Die Gods apostel was (Hebr. 3:1), van Zichzelf, namelijk van Zijn materie (wezenlijke aard) aan deze twaalf mannen, wat tot gevolg had dat elk van en een uit-aangestelde werd en dat zij gezamenlijk de ekklesia werden voor alle andere discipelen.

We moeten er evenwel goed op letten dat zij gezamenlijk pas een ekklesia konden zijn als zij ook elk afzonderlijk persoonlijk een ekklesia waren. Het Parlement van Nederland (een wetgevende ekklesia) is hiervan een voorbeeld. Deze moet zijn samengesteld uit 150 leden die alle individueel volksvertegenwoordiger moeten zijn, mensen die hun positie uit het volk hebben. Je kunt geen lid van het parlement worden door je daarbij aan te sluiten en je kunt geen parlement vormen door 150 gewone mensen te organiseren.

Deze twaalf mannen werden op dat moment de basis-ekklesia, de rots waarop de Heer, naar Zijn zeggen, Zelf Zijn ekklesia zou bouwen. De aanwezigheid van Judas onder hen levert geen problemen op. De Heer zou het reinigende werk doen waarmee Judas zou worden uitgesloten, net zoals Hij alle anderen zal verwijderen die uitgesloten moeten worden voordat Hij die voor Zich plaatst als een heerlijke ekklesia, zonder vlek, of rimpel, of smet (zie Ef. 5:25,27).

Het grote aantal Israëlieten dat discipelen van de Here Jezus waren geworden, vereiste zonder meer dat er mannen zouden zijn die een positie uit Christus hadden zodat zij alle ingewikkelde zaken zouden kunnen afhandelen die onder hen zouden ontstaan. De manier waarop deze ekklesia in de dagen van onze Heer op aarde functioneerde wordt feitelijk weergegeven in Mattheüs 18:15-20. De context laat zien dat deze woorden werden gesproken tot het grotere gezelschap discipelen, in tegenwoordigheid van de twaalf. Zij hadden een vraag gesteld en de Heer voegde aan Zijn antwoord het volgende toe: 'indien uw broeder (een mede-discipel) zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen. Indien hij niet luistert, neem dan nog een of twee met u mede, opdat op de verklaring van twee getuigen of van drie elke zaak vaststa' (Matt. 18:15-16).

In dit gedeelte worden twee stappen voorgesteld. Als de eerste niet tot het gewenste resultaat leidde, werd het een gerechtelijke procedure en de tweede stap moest zorgen voor een getuige zodat de zaak op correcte wijze aan de ekklesia kon worden voorgelegd. Als gelovigen die leven in en onder Gods bestuur van genade, kunnen we de eerste stap zetten, als we daar behoefte aan hebben, maar we hebben het recht niet

om de tweede te zetten. Als de eerste stap faalt, kunnen we alleen terugvallen op de aanwijzing van Efeze 4:32: 'weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, goedgunstig met elkander omgaand (*CHARIZOMAI*), zoals God in Christus goedgunstig met u is omgegaan (*CHARIZOMAI*).'

Onder de discipelen in de tijd van onze Heer lagen de zaken echter anders. Als de eerste twee stappen niet het gewenste resultaat hadden opgeleverd, moest degene die gegriefd was het samen met de getuige aan de ekklesia vertellen, de mannen die hun positie uit Christus hadden en op aarde een zaak konden binden of ontbinden en het zou ook in de hemel gebonden of ontbonden zijn. Als de overtreder weigerde naar de ekklesia te luisteren, moest hij behandeld worden als iemand uit de volken en als een belastinginner (Matt. 18:17). Scofield's bewering dat dit gedeelte te maken heeft met het 'reglement voor de toekomstige kerk' is een theologische absurditeit.

We moeten er goed acht op slaan dat niet alle twaalf aanwezig hoefden zijn om in dergelijke zaken op te treden. In deze context verklaarde de Heer dat als er twee van hen op aarde overeenstemden over iets waar zij om vroegen, het voor hen gedaan zal worden (Matt. 18:19). Twee apostelen waren een quorum. Onze Heer benadrukte dat door te zeggen: 'waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden' (Matt. 18:20).

Als iemand de twee bovenstaande uitspraken neemt om ze toe te passen op het gebed of op samenkomsten waar het bezoekersaantal gering is, begrijpt hij ze verkeerd en past ze verkeerd toe. Het is een uiterst ernstig misbruik van de Schrift, dat bestempeld moet worden als een theologische schertsvertoning. Laat hierover geen misverstand bestaan. Tijdens de aardse bediening van de Heer was er een groep van twaalf mannen die individueel ekklesia-mannen waren en die gezamenlijk de ekklesia van de Heer waren en zij functioneerden ook als zodanig. Iedereen die zulke mannen verwelkomde als de door Christus aangestelden (apostelen) ontvingen daarmee ook de Here Jezus (Matt. 10:40).

Het woord ekklesia moet niet worden beperkt tot door God gegeven posities en aanstellingen. Als iemand een aanstelling had ontvangen uit een ander, kan het woord ekklesia voor hem worden gebruikt. Als we lezen: 'er was een rijk man, die een rentmeester had' (Luc. 16:1) is het duidelijk dat deze rentmeester een functie had die uit de rijke man was die aan hem een deel van zijn macht en autoriteit had gedelegeerd. Daarom was deze rentmeester iemand die was uit-aangesteld en daarom kan hij als ekklesia worden aangemerkt. Hieruit wordt duidelijk dat Paulus' groet aan de *EKKLESIA* die bij Filemon aan huis was

(Flm. 1:2) gericht was tot zijn zaakwaarnemer, een persoon die deel uitmaakte van zijn huishouding. In Handelingen 19:32,39 en 40 vinden we het Griekse woord *EKKLESIA* drie maal. Het is daar steeds vertaald met *volksvergadering* en dat zou geen verkeerde vertaling zijn als we maar begrijpen wat met deze volksvergadering wordt bedoeld. Dat was een wetgevende en rechtsprekende raad, die moest zijn samengesteld uit leden van die raad.

Alle leden van de Lelystadse gemeenteraad moeten een positie hebben uit het volk dat hen gekozen heeft. Zij vormen een wetgevende vergadering waarvan de leden samenkomen op bepaalde vastgestelde tijden, of als de burgemeester ze daartoe oproept. Als zij uit eigen beweging zouden vergaderen, zou het geen legale vergadering zijn. Er kan geen groep mensen het besluit nemen om samen te komen en de gemeenteraad te vormen. Een raad moet samengesteld zijn uit raadsleden, zoals een ekklesia moet zijn samengesteld uit ekklesia-mannen.

Naar mijn eigen opvatting wordt het hoogtepunt met het woord ekklesia bereikt wanneer het wordt gebruikt voor Jezus Christus. Dat vinden we in Efeze 3:10. De positie van Jezus Christus is uit God. Hij is de Uit-aangestelde bij uitstek. Door Hém wordt de veelkleurige wijsheid Gods bekendgemaakt aan de overheden en de machten onder de meest-verhevenen. Hem behoort die taak toe en de heerlijkheid daarvan.